

відповідальності. Подолання таких викликів сучасності як планетарна зміна клімату та майнова нерівність, вимагають врахування уроків минулого.

Жаборовський Є.А.
Науковий керівник: к.психол.н., доц. Гонтаренко Л.О.
НУЦЗУ

УКРАЇНА У ПЕРІОД ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ ТА СУЧАСНІСТЬ : ПАРАЛЕЛІ Й ВІДМІННОСТІ

Україна була однією з головних арен подій Другої світової війни (1939–1945). Її територія зазнала неймовірних руйнувань, а населення — численних втрат. Сьогодні, через майже 80 років після завершення війни, Україна знову перебуває у центрі військових подій через російську агресію. Аналізуючи ці два періоди, можна знайти багато спільного, а також суттєві відмінності.

У 1939 році, згідно з пактом Молотова-Ріббентропа, Західна Україна перейшла до складу СРСР. З 1941 року територія України була окупована нацистською Німеччиною.

Українці воювали в рядах Червоної армії, а також у лавах Української повстанської армії (УПА), яка боролася і проти нацистів, і проти радянської влади. Загалом близько 7 мільйонів українців брали участь у бойових діях, і мільйони загинули. Майже вся інфраструктура України була зруйнована. Загальні втрати населення України становили близько 8–10 мільйонів осіб, включаючи жертви Голокосту та Голодомору. УПА стала символом боротьби за незалежність, хоча її діяльність часто викликала неоднозначні оцінки через співпрацю з нацистами на початковому етапі. Партизанський рух також відігравав значну роль у боротьбі з окупантами.

У 2014 році Росія анексувала Крим і розпочала збройний конфлікт на Донбасі. У 2022 році Росія розпочала повномасштабну агресію проти України. Сучасні українці масово долучаються до лав Збройних сил України, добровольчих батальйонів, а також займаються волонтерською діяльністю. Як і під час Другої світової війни, значна увага приділяється національній єдності

та опору агресору. Знову зруйнована інфраструктура, особливо на сході та півдні країни. Втрати серед цивільного населення, а також військових, є масштабними, хоча точні цифри ще важко оцінити. У сучасній війні українці демонструють високий рівень згуртованості. Сучасна боротьба має чіткий демократичний і національно-визвольний характер.

Як у 1940-х, так і зараз, українці змушені боротися за своє право на існування як незалежної держави. Агресія спрямована на знищення української ідентичності. Масштаб руйнувань та жертви серед населення є спільними рисами обох періодів. У Другій світовій війні Україна була "театром бойових дій", і сьогодні ситуація повторюється. Під час Другої світової війни союзники допомогли СРСР перемогти нацистів. У сучасній війні Захід підтримує Україну постачанням зброї та санкціями проти агресора.

У Другій світовій війні Україна боролася проти двох тоталітарних режимів — нацистського та радянського. Сьогодні Україна протистоїть сучасній Росії, яка намагається відродити імперську політику. У 1940-х роках не існувало української державності, і боротьба мала здебільшого підпільний характер. Друга світова війна залишила глибокий слід в історії України, сформувавши передумови для подальшої боротьби за незалежність.

У сучасній війні Україна бореться як суверенна держава за свою незалежність і демократичні цінності. Сучасна війна значно більш технологічна: використовуються дрони, ракетні системи, кіберзброя. Сьогодні Україна знову бореться за своє майбутнє, але тепер воно має сильну національну ідентичність, підтримку міжнародної спільноти та прагнення інтегруватися в західний світ. Аналізуючи ці події, можна зробити висновок, що дух опору українського народу є незламним у будь-яку епоху.

У період важкого переосмислення цінностей світового суспільства та гарантій безпеки лідерів світових держав, людство розуміє хиткість умовного балансу та світового впливу на безпеку світу, яка є умовною в будь-яку мить загального існування людської спільноти. Ми знаходимося в рухомому періоді

неспокою перед існуванням людської цивілізації у зв'язку зі зміною вимірів існування всього людства.

Іванишен В.О.
Науковий керівник: к.психол.н., доц. Гонтаренко Л.О.
НУЦЗУ

ХРЕЩЕННЯ КИЇВСЬКОЇ РУСІ

Хрещення Київської Русі, яке відбулося в 988 році за ініціативи князя Володимира Великого, стало визначальним моментом в історії Східної Європи. Воно не тільки позначило перехід від язичництва до християнства, а й стало основою для формування нової політичної та культурної ідентичності Русі. Хрещення було важливим кроком у консолідації держави, зміцненні міжнародних зв'язків та розвитку культури. Християнство принесло на Русь нові форми писемності, літератури, архітектури, а також сприяло змінам у правовій системі та державному устрої. Крім того, вибір православної віри посилив зв'язки Київської Русі з Візантією, змінивши орієнтацію держави в міжнародній політиці.

Володимир Великий прагнув зміцнити свою владу, створити єдину релігійну основу для держави та покращити зовнішні зв'язки з європейськими державами, зокрема з Візантією.

Хрещення стало основою для розвитку писемності на Русі, що вилилося в створення літературних пам'яток та поширення кирилиці. З'являється перша писемна культура, що включала релігійні тексти, літописи та канонічні закони. Вибір православ'я. Київська Русь обрала православне християнство, що забезпечило глибокий культурний та політичний зв'язок із Візантією, а також сприяло розвитку монастирів і церковної архітектури.

Хрещення вплинуло на юридичну та соціальну структуру Київської Русі, сприяючи прийняттю християнських норм у праві та політиці, що зміцнило централізацію влади.